

Reactie internetconsultatie Fiscale verzamelwet 2025

Amsterdam, 18 september 2023

Geachte lezer,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de NOB) heeft met belangstelling kennisgenomen van de internetconsultatie Fiscale verzamelwet 2025 die op 21 augustus 2023 in consultatie is gebracht en maakt hierbij graag gebruik van de mogelijkheid om daarop te reageren.

Met haar reactie wil de NOB bijdragen aan de ontwikkeling van kwalitatieve wetgeving ten behoeve van de rechtszekerheid en rechtsbescherming van burgers en tevens bijdragen aan de ontwikkeling van eenvoudigere, uitvoerbare wetgeving. Dat doet zij vanuit haar expertise en ervaring. Wij hebben daarbij aandacht voor de fundamentele rechts- en wetgevingsbeginselen zoals rechtsgelijkheid, rechtszekerheid, handhaafbaarheid en uitvoerbaarheid.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

drs. R.A. van der Jagt
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen

1. Iedereen ambtshalve een aanslag

Artikel I, onderdeel H (Ambtshalve proces; artikel 9.4 lid 1 onderdeel b Wet IB 2001)

De NOB begrijpt de door het kabinet gevoelde noodzaak het ambtshalve proces voor het vaststellen van aanslagen inkomstenbelasting te verbeteren en waardeert dat het kabinet daarbij oog heeft voor de positie van kwetsbare belastingplichtigen die nu mogelijk ten onrechte geen belastingteruggaaf krijgen. In dat kader vraagt de NOB zich af hoe de Belastingdienst zal omgaan met het (al dan niet automatisch) opleggen van verzuimboetes in teruggaafsituaties of in situaties waarin de grens van artikel 9.4 lid 1 sub a Wet IB 2001 niet te boven gegaan wordt. Wanneer belastingplichtigen die over onvoldoende doenvermogen beschikken om aan hun aangifteverplichtingen te voldoen na de wetwijziging een ambtshalve teruggaaf krijgen, maar vervolgens geconfronteerd worden met een verzuimboete ex. artikel 67a AWR die hoger is dan dat bedrag, belanden zij van de regen in de drup.

In de Memorie van toelichting (hierna: MvT) wordt opgemerkt dat in de praktijk nu alleen een aangifteverzuimboete wordt opgelegd indien een ambtshalve aanslag wordt vastgesteld naar een positief bedrag. Gezien het voorgaande, zou de NOB zou ervoor willen pleiten om deze praktijk ingeval van een ambtshalve teruggaaf en de situaties waarin de voornoemde grens niet te boven gegaan wordt, beleidsmatig vast te leggen in het Besluit Bestuurlijke Boeten Belastingdienst.

2. Een nieuwe boetegrondslag

Artikel IX, onderdeel C, D, E en F (invoering strekkingsvereiste; artikelen 67cc, 67d, 67e en 67f AWR)

De NOB is met het kabinet van mening dat de boetegrondslag zoals die nu in de artikelen 67cc, 67d, 67e en 67f AWR is opgenomen in sommige situaties niet toereikend is. De NOB meent echter dat de invoering van een 'strekingsvereiste' in de boetegrondslag, en de wijze waarop die invoering nu in de concept-MvT onderbouwd wordt, conceptueel onjuist is. Bovendien worden de in de concept-MvT geschetste problemen niet opgelost.

In de concept-MvT wordt opgemerkt dat met de wijziging van de grondslag voor vergrijpboetes wordt aangesloten bij het strafrechtelijke 'strekingscriterium' wat ook in het fiscale strafrecht wordt gehanteerd (artikel 69 AWR). De NOB meent dat dit conceptueel onjuist is en dat heroverweging op haar plaats is. De NOB licht dit graag als volgt toe.

In artikel 69 lid 2 AWR maakt het strekkingsvereiste deel uit van de delictsomschrijving. Dat wil zeggen dat het Openbaar Ministerie overtuigend moet aantonen dat de onjuiste aangifte ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven. De (maximale) straf wordt vervolgens bepaald aan de hand van de categorieën genoemd in het Wetboek van Strafrecht, of gerelateerd aan de te weinig geheven belasting. Het strekkingsvereiste in het fiscale strafrecht is voorts geobjectiveerd.¹ Dat houdt in dat het opzet slechts op de onjuiste aangifte hoeft te zien en niet op (het bedrag van) de te lage belastingheffing.

In het conceptwetsvoorstel maakt het 'strekken tot' daarentegen geen deel uit van de delictsomschrijving, maar wordt het bepalend voor de hoogte van de boete. Het conceptvoorstel lijkt in te houden dat iedere opzettelijk of grofschuldig gedane onjuiste aangifte en iedere opzettelijk of grofschuldige onjuiste betaling in beginsel kan leiden tot een bestuurlijke boete. De (maximale) hoogte van de bestuurlijke boete wordt vervolgens bepaald aan de hand van het bedrag van het belastingnadeel waartoe de overtreding strekt. Dat is een open criterium met in potentie een grote reikwijdte. Onduidelijk is bovendien welke bewijsregels hierbij van toepassing zijn ('aannemelijk maken' of het zwaardere 'doen blijken').

Het 'strekkingvereiste' heeft in het conceptwetsvoorstel aldus een wezenlijk andere functie dan het strekkingsvereiste in het fiscale strafrecht. De vraag of het feit is gepleegd, is immers een wezenlijke andere vraag dan de vraag welke straf daarop moet worden gesteld. Dit maakt dat de NOB van oordeel is dat het conceptwetsvoorstel en de concept-MvT dienen te worden heroverwogen.

De NOB merkt verder op dat de huidige vergrijpboetebepalingen in de AWR voor wat betreft de hoogte van de boete de volgende begrenzungen kennen:

- 1) De boetegrondslag is gekoppeld aan het bedrag van de desbetreffende aanslag (dus de combinatie van belastingmiddel, het belastingjaar en de belastingplichtige).
- 2) De grondslag van de boete blijft beperkt tot de onjuistheid die is veroorzaakt door opzet of grove schuld.
- 3) Als de grondslag bij nader inzien wordt verminderd, wordt de boete verminderd (het huidige artikel 67h AWR).

Al deze begrenzungen lijken met het wetsvoorstel uit de wet te verdwijnen. Dat geldt ook voor de begrenzing genoemd onder 2). De opmerking in de artikelsgewijze toelichting dat in de zinsnede 'waartoe de overtreding strekt' besloten ligt dat de grondslag niet het bedrag overschrijdt dat als gevolg van het opzet niet zou zijn geheven, is onbegrijpelijk gezien de verwijzing naar het strekkingsvereiste in het fiscale strafrecht. Het strekkingsvereiste is in het fiscale strafrecht immers geobjectiveerd en dat houdt in dat het opzet juist niet op (het bedrag van) de te lage belastingheffing hoeft te zien.

¹ Volgens HR 26 juni 2001, 02472/00, ECLI:NL:HR:2001:ZD2493, r.o. 3.5, 3.6.

Niettegenstaande het voorgaande, betwijfelt de NOB ook of de invoering van een strekkingsvereiste in de boetgrondslag zoals nu voorgesteld, alle in de concept-MvT geschetste problemen oplost. Dit hangt samen met het feit dat de beboetbare gedragingen in voornoemde bepalingen verschillend zijn omschreven. In artikelen 67cc en 67d AWR gaat het om opzet gericht op een handelen of nalaten van de belastingplichtige, namelijk het doen van een onjuist of onvolledig verzoek om (herziening van) een voorlopige aanslag IB of VPB (artikel 67cc AWR) c.q. het doen van een onjuiste of onvolledige aangifte dan wel het niet doen van aangifte (artikel 67d AWR). Het strekkingsvereiste komt in die bepalingen goed tot zijn recht, bijvoorbeeld wanneer een opzettelijk te hoog aangegeven verlies reeds bij het vaststellen van de aanslag wordt gecorrigeerd.

Dat geldt naar de mening van de NOB echter niet voor artikel 67e AWR en artikel 67f AWR. Daar is de omschrijving van het beboetbare feit namelijk gericht op het gevolg van het handelen of nalaten van de belastingplichtige. Zo kan de inspecteur een vergrijpboete opleggen indien het aan opzet of grove schuld van de belasting- of inhoudingsplichtige te wijten is dat de belasting die op aangifte had moeten worden voldaan of afgedragen niet (tijdig) is betaald (artikel 67f lid 1 AWR). Daarmee gelijkgesteld wordt het geval waarin op verzoek van de belasting- of inhoudingsplichtige ten onrechte of tot een te hoog bedrag teruggaaf is verleend (artikel 67f lid 6 AWR). Die situaties doen zich echter niet voor als de inspecteur het onjuiste teruggaafverzoek tijdig ontdekt, waardoor de teruggaaf niet wordt verleend. Dan is niet te weinig belasting betaald of te veel belasting terugggegeven als bedoeld in artikel 67f lid 1 en 6 AWR en valt er derhalve geen beboetbaar feit te onderkennen. Invoering van een strekkingsvereiste in de boetgrondslag doet daaraan niet af. Als er geen overtreding is, komt een boetgrondslag naar de mening van de NOB niet in beeld. Mocht het kabinet van oordeel zijn dat toch een vergrijpboete moet worden gesteld op een opzettelijk onjuist teruggaafverzoek, dan geeft de NOB in overweging de omschrijving van het beboetbare feit in artikel 67f AWR hierop aan te passen dan wel om een nieuw boeteartikel te introduceren.

In artikel 67e AWR speelt naar de mening van de NOB een vergelijkbaar probleem. Volgens het eerste lid kan de inspecteur een vergrijpboete opleggen als het aan opzet of grove schuld van de belastingplichtige te wijten is dat de aanslag te laag is vastgesteld, of anderszins te weinig belasting is geheven. Onder die omschrijving valt volgens de NOB echter niet de situatie waarin een te hoog verlies is aangegeven, maar de inspecteur dit pas ontdekt nadat hij de verliesbeschikking over het betreffende jaar heeft vastgesteld. Als hij een verliesherzieningsbeschikking vaststelt, is nog steeds geen sprake van een te lage aanslag of te weinig geheven belasting die kan worden nagevorderd door middel van een navorderingsaanslag, zoals artikel 67e lid 1 AWR vereist. Ook in deze situatie meent de NOB dat het enkel invoeren van een strekkingsvereiste in de boetgrondslag dit probleem niet kan oplossen. Zij geeft dan ook in overweging om tevens de omschrijving van het beboetbare feit in artikel 67e AWR hierop aan te passen dan wel om een nieuw boeteartikel te introduceren.

Ten slotte merkt de NOB op dat zij het in de Memorie van toelichting gegeven voorbeeld over de lage rendementsgrondslag van zwartsparenders niet goed kan plaatsen in de context van de invoering van een strekkingsvereiste in de boetegrondslag. In de artikelsgewijze toelichting op de voorgestelde aanpassing van artikel 67d AWR wordt immers opgemerkt dat in het strekkingsvereiste besloten ligt dat de boetegrondslag niet het bedrag overschrijdt dat als gevolg van de opzet van de belastingplichtige niet zou zijn geheven. Bij lage of zelfs nihil bedragende werkelijk rendementen is er op grond van de huidige wetgeving en jurisprudentie geen bedrag dat aan die eis voldoet. De NOB verzoekt de concept-MvT aan te vullen met een nadere toelichting op dit punt.

3. De introductie van een meewerkverplichting ten behoeve van boetes

Artikel IX, onderdeel G (invoeren grondslag zuiver boeteonderzoek artikel 67h AWR)

Het kabinet beoogt ten behoeve van de bewijspositie van de inspecteur bij het opleggen van bestuurlijke boetes, in artikel 67h AWR een additionele informatieplicht op te nemen, naast artikel 47 AWR. Door middel van deze nieuwe informatieplicht kan de inspecteur gegevens en inlichtingen vorderen, alsmede inzage vorderen in boeken, bescheiden en andere gegevensdragers ten behoeve van het opleggen van bestuurlijke boetes. De NOB onderschrijft het belang van waarheidsvinding, ook of zelfs juist wanneer dat resulteert in boete-oplegging. Indien de waarheidsvinding in het geding is, is het van belang dit probleem op adequate wijze aan te pakken. Ook is belangrijk dat duidelijk is waar de bevoegdheden van de inspecteur ten aanzien van de waarheidsvinding liggen. Volgens de concept-MvT blijkt deze bevoegdheid thans niet duidelijk uit het wettelijk systeem. De wens deze bevoegdheid te expliciteren en in de wet vast te leggen, is in het licht hiervan begrijpelijk. De wijze waarop dit nu gebeurt gaat in de optiek van de NOB echter aan een aantal elementaire zaken voorbij.

Het belang van waarheidsvinding is niet ongelimiteerd. Zo dient rekening gehouden te worden met de rechten die zijn neergelegd in verschillende mensenverdragen alsmede met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande. Ook is van belang dat duidelijk blijkt waar de bevoegdheden van de inspecteur ten aanzien van de waarheidsvinding beginnen en eindigen. Naar de mening van de NOB blijkt dit onvoldoende uit het conceptwetsvoorstel en de bijbehorende concept-MvT.

De NOB begrijpt dat deze nieuwe informatieplicht vooral van belang is ingeval een onderzoek zich enkel nog richt op de vaststelling of sprake is van de boetebestanddelen grove schuld of opzet, en het vaststellen van deelnemers. Deze inlichtingenplicht zal daarom losstaan van de belastingheffing.

Volgens de concept-MvT is de invoering van deze plicht ingegeven door het arrest van de Hoge Raad van 8 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:526, waarin is overwogen dat de bewijslast ten aanzien van de bestanddelen van een beboetbaar feit bij de inspecteur ligt en dat deze de aanwezigheid van deze bestanddelen overtuigend dient aan te tonen.

De NOB is van mening dat door de voorgestelde vrijwel onbeperkte inlichtingenplicht, de waarborgen voor belastingplichtigen bij de waarheidsvinding in het gedrang komen. Zo wenst de NOB de aandacht te vestigen op de verhouding tussen het voorgestelde artikel 67h AWR en het reeds bestaande artikel 5:10a Awb. In laatstgenoemd artikel is bepaald dat een belanghebbende ingeval van een bestraffende sanctie niet gehouden is een verklaring omtrent deze overtreding af te leggen. Ook het nemo-tenetur-beginsel kan in het gedrang komen, indien dit wetsvoorstel ongewijzigd ingevoerd zou worden.

Hierbij zij opgemerkt dat in het strafrecht pas bij een verdenking van een misdrijf, een duldplicht (dus niet een meewerkplicht) ontstaat voor de verdachte.² De in het voorgestelde artikel 67h AWR omschreven bevoegdheden bevatten vergelijkbare beperkingen echter niet.

In dit kader wil de NOB opmerken dat artikel 67h AWR, zoals dat nu wordt geconsulteerd, op grote lijnen een kopie van artikel 47 AWR is. Er is echter een elementair verschil tussen deze twee artikelen. Artikel 47 AWR heeft in de eerste plaats tot doel de inspecteur bevoegdheden/dwangmiddelen te geven voor de informatiegaring in het licht van de belastingheffing. Dwangmiddelen met het oog op informatiegaring voor de belastingheffing sec vallen buiten de reikwijdte van artikel 6 EVRM. Indien bij het gebruik van de bevoegdheid van artikel 47 AWR ook informatie wordt verkregen die voor bestraffende doeleinden wordt gebruikt, is artikel 6 EVRM van belang. Het nu geconsulteerde artikel 67h AWR heeft niet het 'gemengde' karakter van artikel 47 AWR, en introduceert dus dwangmiddelen in het licht van de bestraffing sec. Dit element verdient volgens de NOB nadere reflectie in de toelichting bij het wetsvoorstel.

Ter waarborging van het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM is in het tweede lid van het voorgestelde artikel 67h AWR bepaald dat de nieuwe informatieplicht zich niet uit zal strekken over wilsafhankelijk materiaal. Op grond van de nationale jurisprudentie is de definitie van wilsafhankelijk materiaal de afgelopen jaren zeer beperkt gebleken in tegenstelling tot de Europese jurisprudentie.³ Zo zullen boeken, bescheiden en andere gegevensdragers – denk aan e-mails en WhatsApp-berichten – in de visie van de Belastingdienst vrijwel nooit kwalificeren als wilsafhankelijk materiaal. Ondanks het feit dat deze bescheiden inhoudelijke verklaringen van belastingplichtigen en deelnemers kunnen bevatten, zullen zij in de visie van de Belastingdienst kwalificeren als wilsonafhankelijk, omdat deze stukken door de digitale vastlegging onafhankelijk van de wil (blijven) bestaan.

² Volgens artikel 96a en 126nd Wetboek van Strafvordering.

³ Hier wordt later in dit stuk nader op ingegaan.

Hierdoor zou de bevoegdheid van de inspecteur op basis van het voorgestelde artikel ten aanzien van bescheiden vrijwel onbeperkt zijn en is de beperking in het voorgestelde tweede lid in de huidige digitale maatschappij slechts van geringe waarde.

Daarnaast lijkt de voorgestelde verplichting een inbreuk op het fair-playbeginsel te impliceren, althans suggereert het artikel dat alleen wilsafhankelijkheid een weigeringsgrond oplevert. Het fair-playbeginsel beperkt de informatieplicht (al) bij heffing, maar het beginsel heeft ook betrekking op (mogelijke) beboeting. Anders gezegd: de in te voeren verplichting zou alleen moeten zien op feiten, niet ook op gedachtevorming en advisering. Die mag en moet naar de mening van de NOB buiten de verplichte verstrekking blijven. De NOB acht de te vergaande reikwijdte zeer onwenselijk en dringt er dan ook op aan de beperkingen ten aanzien van de nieuwe bevoegdheden van de inspecteur te vergroten.

De NOB wijst tevens op de mogelijke frictie die het nieuwe artikel 67h AWR kan opleveren met het recht op privacy zoals neergelegd in artikel 8 EVRM. De nieuwe inlichtingenplicht biedt de inspecteur de mogelijkheid ten behoeve van een boeteonderzoek inzage te vorderen in onder meer privécorrespondentie. Indien dit stelselmatig zou gebeuren, vormt dit een grove inbreuk op de vrije correspondentie en bijbehorende gedachtenvorming. Het kan uiteraard niet de bedoeling zijn, dat de invoering van de nieuwe inlichtingenplicht leidt tot een dergelijke vergaande ongeclausuleerde en ongecontroleerde inbreuk op het privéleven. Welke controle gaat er zijn op de proportionaliteit en subsidiariteit van de inzet van deze zeer verregaande bevoegdheid?

De Europese jurisprudentie legt echter meer beperkingen op ten aanzien van wilsafhankelijk materiaal. Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *De Legé*⁴ dat schriftelijke bescheiden waarvan het bestaan niet zeker is, hebben te gelden als wilsafhankelijk materiaal. Indien dergelijk materiaal in het kader van een boeteonderzoek toch wordt opgevraagd, mag dit niet dienen ter onderbouwing van de aanwezigheid van boetebestanddelen als opzet of grove schuld.

In het licht hiervan vraagt de NOB zich af of invoering van deze verreikende inlichtingenverplichting wel doelmatig is. Naar de mening van de NOB is een aan belanghebbenden opgelegde verplichting om informatie ter onderbouwing van aan hen op te leggen boetes te verstrekken in strijd met het recht op een eerlijk proces (artikel 6 EVRM) en in veel gevallen in strijd met het recht op privacy (artikel 8 EVRM). Voor zover deze informatie toch verstrekt moet worden, mag deze op basis van de *De-Lagé*-jurisprudentie niet gebruikt worden ter onderbouwing van de bestanddelen van beboetbare feiten, terwijl het voorgestelde artikel juist ingevoerd zal worden met het oog op de verbetering van de bewijsbaarheid van opzet en grove schuld. De nieuwe informatieplicht is dientengevolge niet effectief, althans schiet deze naar de mening van de NOB zijn doel voorbij.

⁴ EHRM 4 oktober 2022, ECLI:CE:ECHR:2022:1004JUD005834215.

Het derde lid van het voorgestelde artikel verklaart artikel 53a AWR van overeenkomstige toepassing op de nieuwe informatieplicht. Hierdoor strekt de nieuwe bevoegdheid van de inspecteur zich niet uit tot formeel verschoningsgerechtigden. De NOB acht dit een terechte beperking. Thans is echter nog onduidelijk hoe het voorgestelde artikel zich zal verhouden tot informeel verschoningsgerechtigden. De NOB verzoekt de concept-MvT nader te verduidelijken ten aanzien van dit punt.

Volgens de concept-MvT is met de invoering van het nieuwe artikel 67h AWR geen wijziging in de bevoegdheden van de inspecteur beoogd, maar betreft het voorgestelde artikel slechts een explicitering van diens bestaande bevoegdheden. De NOB betwist de juistheid van dit standpunt, maar uitgaande van de juistheid van het gestelde, vraagt de NOB zich af waarom het dan nodig zou zijn een nieuw artikel 67h AWR in te voeren, indien het niets verandert aan de bevoegdheden van de inspecteur. De NOB is van mening dat bedoelde motivering onvoldoende naar voren komt in de Memorie van toelichting.

Doorwerking artikel 67h AWR naar andere wetten

De NOB merkt op dat in de concept-MvT geen aandacht wordt besteed aan de doorwerking van artikel 67h AWR naar (boetebepalingen in) andere wetten dan de AWR. Voorbeelden van dergelijke boetebepalingen in andere wetten zijn artikel 29h Wet Vpb en artikel 11 lid 1 t/m 3 WIBB. De NOB meent dat de Memorie van toelichting de aangewezen plaats is om aandacht te besteden aan hoe (het nu geconsulteerde) artikel 67h AWR aangewend kan en mag worden in het licht van de boetebepalingen in andere wetten.

De NOB vraagt in het bijzonder aandacht voor de doorwerking van artikel 67h AWR naar de boetebepaling in artikel 11 lid 2 WIBB. Deze boetebepaling hangt samen met de verplichting meldingsplichtige grensoverschrijdende constructies (Mandatory Disclosure Rules) te rapporteren. Volgens de NOB zou de invoering van artikel 67h AWR, en de doorwerking daarvan naar de WIBB op grond van artikel 11 lid 4 WIBB, (potentieel) leiden tot een significante uitbreiding van de onderzoeksbevoegdheid van de Belastingdienst. Hier is naar de mening van de NOB dan ook geen sprake van slechts een 'explicitering' van de bevoegdheid.

In de optiek van de NOB verdient in dit kader in het bijzonder de toepassing van het fair-playbeginsel en het daarmee samenhangende informeel verschoningsrecht aandacht. De Mandatory Disclosure Rules an sich maken reeds een inbreuk op het fair playbeginsel en beperken het informeel verschoningsrecht, doordat informatie over uitgebrachte adviezen moet worden verstrekt. Indien door middel van artikel 67h AWR een bevoegdheid zou ontstaan om, in het kader van het toezicht op de Mandatory Disclosure Rules, gegevens en inlichtingen te vorderen en inzage te vorderen van boeken, bescheiden en andere gegevensdragers of de inhoud daarvan, kan dit tot een (volledige) uitholling van het informeel verschoningsrecht leiden. Dan dient immers (ook) de advisering te worden verstrekt die naar de opvatting van de adviseur juist niet tot een melding hoefde te leiden.

Dat betreft dan nagenoeg per definitie materiaal dat valt onder het fair-playbeginsel. De facto zou een meldplicht ontstaan voor álle adviezen. Dit kan naar de NOB meent niet zijn beoogd. De NOB verzoekt dan ook hierop specifiek te reflecteren in de definitieve Memorie van toelichting.

4. Overig

Artikel IX, onderdeel H (verlenging boetetermijn deelnemer; artikel 67ob AWR)

Bij de invoering van de uitbreiding van het overtredersbegrip in de fiscaliteit met artikel 67o AWR per 1 januari 2014, is toegezegd dat deze additionele bevoegdheid van de Belastingdienst binnen vijf jaar na invoering geëvalueerd zou worden.⁵ Dit zou aansluiten bij de in de wet opgenomen horizonbepaling. In de Overige fiscale maatregelen 2019 is opgenomen dat nog geen evaluatie had plaatsgevonden, maar dat de horizon desondanks met vijf jaar verlengd werd.⁶ Het onderhavige consultatievoorstel bevat in artikel IX onderdeel H alvast een verlenging van de boetetermijn voor de overtreder als bedoeld in 67o AWR. Hoewel dit uiteindelijk los staat van het onderhavige consultatievoorstel, zou de NOB het op prijs stellen dat de evaluatie, wanneer deze beschikbaar is, openbaar wordt gemaakt en wordt meegenomen in de verdere ontwikkelingen van de wetgeving op dit vlak.

5. Tot slot

De NOB is uiteraard graag bereid deze reactie op nader toe te lichten en daartoe in overleg te treden. Een afschrift van deze reactie wordt op onze website gepubliceerd.⁷

Over de NOB

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (NOB) is opgericht in 1954. We zijn de beroepsvereniging van universitair opgeleide belastingadviseurs in Nederland en behartigen de gemeenschappelijke belangen van onze leden. We staan voor een excellente beroepsuitoefening door het aanbieden van opleidingen voor onze leden, het toepassen van onze code of conduct en de handhaving daarvan via onafhankelijk tuchtrecht. We vormen de brug tussen leden en maatschappij door de inzet van de bij onze leden aanwezige (praktijk)kennis over de volle breedte van het fiscale terrein. Deze kennis zetten we in om een bijdrage te leveren aan het maatschappelijke debat over belastingen.

⁵ Kamerstukken II 2013/14, 33 754, nr. 3, Artikel V en nr 13 Amendement van het Lid Nepperus.

⁶ Kamerstukken II 2018/19, 35 027 nr 3, punt 6.

⁷ Meer informatie over de Commissie Wetsvoorstellen van de NOB leest u hier:

<https://www.nob.net/nob/commissies/commissie-wetsvoorstellen>.

